

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

APOLLÓNŮV PÁD

TEMNÉ PROROCTVÍ

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apollónův pád Temné proroctví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rick Riordan
Apollónův pád – Temné proroctví
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

AP^{OLLÓNŮV} PÁD

TEMNÉ PROROCTVÍ

Napsal Rick Riordan

 FRAGMENT

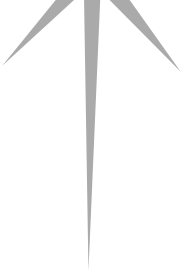
*Pro Ursulu K. Le Guinovou,
která mě naučila, že v Dálavách se pravidla mění*

TÁBOR POLOKREVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND

1

Lester (Apollón)

No jasně, pořád člověk

Nenávidím se

JAKMILE NÁŠ DRÁK vyhlásil válku Indianě, hned jsem věděl, že ten den bude stát za starou bačkoru.

Putovali jsme na západ už šest týdnů, a Festus zatím nedal najevo odpor k nějakému státu. New Jersey si nevšímal. Pensylvánie ho docela bavila, až na tu bitvu s pittsburským Kyklopem. Ohio snášel, dokonce i po setkání s Potinou, římskou bohyní dětských nápojů, která nás pronásledovala v podobě obřího rudého džbánu se smajlíkem.

Jenže teď se Festus kdovíproč rozhodl, že se mu Indiana nelíbí. Přistál na kopuli vládní budovy v Indianapolis, zamáchal kovovými křídly, vychrlil oheň a spálil státní vlajku přímo na stožáru.

„Tak to prr, kámo!“ Leo Valdez mu přitáhl oště. „Tohle jsme si už vysvětlili. Žádný spalování veřejných památek!“

Kalypsó se za ním chytila šupin na dračím hřbetě, aby se ustálila. „Můžeme *prosím* na zem? A tentokrát zlehka?“

Na bývalou nesmrtelnou čarodějkou, která kdysi ovládala větrné duchy, Kalypsó létání zrovna nefandila. Studený vítr mi nafoukal její kaštanové vlasy do obličeje, až jsem zamrkal a zaprskal.

Je to tak, milí čtenáři.

Mě, nejdůležitějšího pasažéra, mladíka, který býval úchvatným bohem Apollónem, usadili až dozadu, na dračí zadek. Ach, to nedůstojné zacházení od té doby, co mě Zeus zbavil božské moci! Nestačilo, že se ze mě stal šestnáctiletý smrtelník s odpudivým jménem Lester Papadopoulos. Nestačilo, že se musím trmácet po zemi a provádět (fujtajbl) hrdinské výpravy, dokud mě otec zase nevezme na milost, že trpím akné, které prostě *kašle* na všechny mastičky z lékárny. Mám juniorský řidičák státu New York, a Leo Valdez mi nesvěří řízení svého létajícího bronzového oře!

Festus se pokoušel zachytit pařáty na zelené měděné kopuli, která byla pro draka jeho velikosti moc malá. Blesklo mi hlavou, jak jsem si jednou na sluneční vůz namontoval sochu múzy Kalliopé v životní velikosti a ta tíha navíc mě stáhla střemhlav k zemi, až jsem havaroval v Číně a vytvořil poušť Gobi.

Leo se ohlédl a já viděl, že má obličej od sazí. „Apollóne, cítíš něco?“

„Proč mám něco cítit *já*? Jenom proto, že jsem býval bůh prorocství –“

„Měl jsi přece ty vidiny,“ připomněla mi Kalypsó. „Říkal jsi, že tvoje kamarádka Meg bude tady.“

Jen jsem uslyšel o Meg, hned mě přepadla bolest. „To neznamená, že zjistím, kde přesně je! Zeus mi zrušil GPS!“

„Co to je?“ nechápala Kalypsó.

„Galaktický polohový systém.“

„Taková věc neexistuje!“

„Klídek, lidi.“ Leo poplálal draka po krku. „Apollóne, můžeš to aspoň zkusit? Vypadá to tu jako to město, co se ti o něm zdálo, nebo ne?“

Přešel jsem pohledem obzor.

Indiana byla rovná země – silnice křižovaly hnědé pláně zarostlé houštím, nad městskou zástavbou se táhly stíny zimních mraků. Kolem nás se tyčil řídký shluk výškových budov centra – hromady kamene a skla jako bonbony z vrstev slisované černé a bílé lékořice. (A myslím ty odporné, co se celou věčnost povalují v misce na konferenčním stolku vaší nevlastní matky. Ale jdi, Héro, proč bych mluvil o tobě?)

Po tom, co jsem viděl, když jsem se zřítíl z nebes do New Yorku, mi Indianapolis připadalo sklíčené a mdlé, jako by někdo vzal kupříkladu prostředek Manhattanu, roztáhl ho na celý ostrov, zbavil ho dvou třetin obyvatelstva a ostříkal tlakovou hadicí.

Nenapadalo mě, co by na takovém místě mohlo lákat ďábelský triumvirát prastarých římských císařů. Ani jsem si neuměl představit, proč by zrovna sem poslali Meg McCaffreyovou, aby mě chytila. Jenomže ty vidiny byly jasné. Zjevilo se mi tohle panoráma. Slyšel jsem, jak můj starý nepřítel Nero dává Meg rozkaz: *Běž na západ. Zadrž Apollóna, než stačí najít další Orákulum. Jestli mi ho nedokážeš přivést živého, zabij ho.*

Víte, co je na tom nejsmutnější? Meg bývala moje dobrá kamarádka. A díky Diovu zvrácenému smyslu pro humor náhodou i má polo-božská otrokářka. Dokud zůstanu smrtelníkem, může mi nařídít úplně cokoli, třeba ať se i zabiju... Ne. Na takové věci líp nemyslet.

Zavrtěl jsem se na kovovém sedadle. Po těch týdnech putování jsem byl unavený a na zadku měl mozoly. Chtěl jsem najít bezpečné místo k odpočinku. *Tohle* to nebylo. A z něčeho tam dole jsem byl stejně napružený jako Festus.

Bohužel jsem věděl, že právě tady máme být. Jasně, číhá tu nebezpečí, ale jestli existuje nějaká šance najít Meg McCaffreyovou a vytáhnout ji z drápů jejího zlotřilého nevlastního tatíka, musím to zkusit.

„Je to tady,“ potvrdil jsem. „A navrhuju přistát na zemi, než se pod námi ta kopule sesype.“

Kalypsó zahučela v prastaré minojštině: „To už jsem *říkala*.“

„No tak pardon, čarodějko!“ odsekl jsem jí stejným jazykem. „Možná, že kdybys *ty* měla užitečné vidiny, víc bych tě poslouchal!“

Kalypsó mě počastovala několika jmény, která mi připomněla, jak barvitá byla minojština, než zanikla.

„No tak, vy dva,“ postěžoval si Leo. „Odpusťte si tu starou hatmatilku. Španělsky nebo anglicky, prosím. Nebo řečí strojů.“

Festus souhlasně zaskřípal.

„To nic, kluku,“ konejšil ho Leo. „Určitě nás nechtějí vyloučit z party. A teď sletíme dolů, jo?“

Festusovy rubínové oči zaplály, kovové zuby se roztočily jako břity vrtáku. Nejspíš si myslel: *Illinois, tam by teď nemuselo být špatně.*

Ale zamával křídly a seskočil z kopule. Snegli jsme se dolů a přistáli před vládní budovou tak prudce, až popraskal chodník a oční bulvy mi v hlavě poskočily jako vodní balonky.

Festus máchl hlavou ze strany na stranu a z nozder mu stoupal dým.

Neviděl jsem žádnou bezprostřední hrozbu. Auta beze spěchu projížděla po Západní Washingtonské ulici. Míjeli nás chodci: paníčka v květovaných šatech, obtloustlý policista s kelímkem kávy s nápisem CAFÉ PATACHOU, elegantní muž v lehkém, modrobíle proužkovaném obleku.

Ten člověk v modrém na nás přátelsky zamával. „Brý den.“

„Nazdárek, kámo,“ zavolal za ním Leo.

Kalypsó naklonila hlavu. „Proč byl tak milý? Copak neviděl, že sedíme na padesátitunovém kovovém drakovi?“

Leo se zašklebil. „To je mlha, holka – zacloní smrtelníkům pohled. Z nestvůr jsou zatoulaní psi. Z mečů deštníky. A já vypadám dokonce ještě hezčí než obvykle!“

Kalypsó mu zaryla prst do ledvin.

„Auvajs!“ vyjekl.

„Já vím, co je mlha, *Leonidasi* –“

„No tak, říkal jsem ti, ať s tím přestaneš.“

„– ale musí tu být pořádně silná, když dokáže zakrýt nestvůru velkou jako Festus, a ještě takhle zblízka. Tobě to nepříjde divné, Apollóne?“

Prohlížel jsem si chodce.

Pravda, zažil jsem místa, kde byla mlha zvlášť silná. V Tróji se nebe nad bojištěm tak hemžilo bohy, že jsem málem nemohl obrátit vůz, abych některého kolegu nepřejel, a přece Trójané a Řekové viděli jenom náznaky naší přítomnosti. U jaderné elektrárny Three Mile Island roku 1979 smrtelníkům jaksi nedošlo, že tu havárii způsobila divoká bitka řetězovými pilami mezi Arésem a Héfaistem. (Pokud si vzpomínám, vzniklo to kvůli tomu, že se Héfaiostos posmíval Arésovým džínám do zvonu.)

Stejně se mi ale nezdálo, že je problém v té mlze. Spíš mi dělalo starosti něco na místních. Tvářili se moc flegmaticky. Ty omámené úsměvy mi připomínaly staré Athéňany těsně před Dionýsovými slavnostmi – všichni byli natěšení, duchem mimo, mysleli na nadcházející opilecké zábavy a hýření.

„Měli bychom zmizet,“ navrhl jsem. „Třeba –“

Festus škobrtl a otrásl se jako mokrý pes. Z hrudi mu vyšel rachot, jako když spadne řetěz z kola.

„Ach jo, už zas,“ zakvílel Leo. „Všichni dolů!“

Rychle jsme s Kalypsó sesedli.

Leo se rozběhl před Festuse a roztáhl ruce jako klasický krotitel draků. „No tak, kámo, nic se neděje! Jenom tě na chvilku vypnu, jo? Dáchněš si –“

Festus ze sebe vydávil sloup ohně a úplně ho jím obalil. Ještě štěstí, že je Leo ohnivzdorný. Jeho svršky ale ne. Jednou se mi svěřil, že je většinou dovede uhlídat, aby neshořely, prostě se soustředí. Problém je, když to nečeká.

Plameny se rozptýlily a před námi stál Leo jenom v azbestových trenkách a v doutnajících polorozteklých teniskách.

„Do háje!“ postěžoval si. „Festusi, je tu zima!“

Drak se zapotácel. Leo k němu přiskočil a pohnul pákou za levou přední dračí nohou. Festus se začal hroutit. Křídla, končetiny, krk a ocas se mu zatahly do těla, bronzové pláty se poskládaly a zasunuly dovnitř. Za pár vteřin se náš robotický přítel proměnil ve velký bronzový kufr.

Jasně, fyzicky je to samozřejmě nemožné, ale jako každý správný bůh, polobůh nebo technik se Leo Valdez nenechá omezovat zákony fyziky.

Podíval se na své nové zavazadlo a zakabonil se. „Člověče... já myslel, že jsem mu ten gyrokondenzátor už vyladil. Asi tu zkejsnem, dokud nenajdu nějakou dílnu.“

Kalypsó se zašklebila. Růžová lyžařská bunda se jí po letu skrz

mraky leskla sraženou párou. „A když takovou dílnu najdeme, jak dlouho ta oprava potrvá?“

Leo pokrčil rameny. „Dvanáct hodin? Patnáct?“ Stiskl knoflík po straně kufříku. Vyskočilo z něj držadlo. „A taky by neškodilo objevit obchod s oblečením.“

Představil jsem si, že tam vejdemo, Leo v trenkách a rozteklých teniskách, a za sebou potáhneme dračí kufr. Moc se mi ten obrázek nezamlouval.

Najednou se z chodníku ozvalo: „Hej!“

Vrátila se ta žena v květovaných šatech. Aspoň *vypadala* stejně. Nebo si ženské v Indianapolis potrpí na fialové a žluté šaty a natupírované účesy jako z padesátých let.

Nepřítomně se usmála. „Krásné ráno!“

Ve skutečnosti to bylo dost mizerné ráno – studené a zamračené, ve vzduchu byl cítit sníh – ale připadalo mi neslušné ji úplně ignorovat.

Velkomyslně jsem jí pokynul gestem, jaké jsem uděloval uctíváčům, když se plazili u mého oltáře. Poselství bylo jasné: *Všiml jsem si tě, titěrný človičku. A teď mazej. Bohové mají práci.*

Ta ženská to nepochopila. Hrnula se dál a dál a zastavila se před námi. Nebyla nijak zvlášť velká, ale její tělo mělo nějaké divné proporce. Ramena byla v poměru k hlavě trochu moc široká. Hruď a břicho vystupovaly, jako by si nacpala pod šaty pytel mang, k tomu dlouhé ruce a nohy. Připomínala mi velikého brouka. Když se překotila na záda, asi se sama nezvedne.

„No páni!“ Sevřela kabelku oběma rukama. „Vy jste ale *roztomilé* dětičky!“

Rtěnku a oční stíny měla ostře fialové. Napadlo mě, jestli se jí pořádně okysličuje mozek.

„Madam,“ oslovil jsem ji, „my nejsme děti.“ Mohl jsem dodat, že je mi přes čtyři tisíce let a Kalypsó ještě víc, ale radši jsem do toho nešťoural. „A teď nás prosím omluvte, musíme si opravit kufr a tady kamarád nutně potřebuje kalhoty.“

Pokusil jsem se ji obejít. Zastoupila mi cestu. „Ještě nemůžete jít, můj milý! Nepřivítali jsme vás v Indianě!“ Vytáhla z kabelky smart-phone. Displej svítil, jako by už hovor běžel. „Přijďte sem všichni. Je tu Apollón!“

Plíce se ve mně scvrkly.

Za starých časů bych samozřejmě očekával, že mě poznají, jakmile dorazím do města. Místní by se *pochopitelně* mohli přerazit, aby mě uvítali. Zpívali by, tančili, rozhazovali květiny a bez meškání by začali budovat nový chrám.

Ale coby Lester Papadopoulos si takové zacházení nezasloužím. Vůbec nepřipomínám své bývalé velkolepé já. Představa, že mě obyvatelé Indiany poznají i přes rozcuchané vlasy, vyrážky a špeky na těle, mě urážela a děsila zároveň. Co když mi postaví sochu v mé současné podobě – obří zlatý Lester uprostřed města? To bych měl od ostatních bohů na talíři celou věčnost!

„Madam,“ spustil jsem. „Bohužel jste si mě s někým spletla –“

„Nebuď skromný!“ Odhodila telefon a kabelku. Silou vzpěrače mě popadla za předloktí. „Náš pán se zaraduje, že tě má ve vazbě. A říkej mi laskavě Nanette.“

Kalypsó se na ni vrhla. Buď mě chtěla ochránit (nepravděpodobně), nebo se jí nelíbilo jméno Nanette. Praštila tu ženskou do obličeje.

Tohle mě ani tak nepřekvapilo. Potom, co Kalypsó přišla o své nesmrtelné síly, se snažila naučit jiné věci. Zatím neuspěla s meči, dřevci, vrhacími hvězdici, biči a improvizální komedií. (Chápu její zoufalství.) Dneska se rozhodla zkusit pěstní souboj.

Co mě ale zaskočilo, bylo hlasité *KŘUP*, s jakým její pěst přistála na Nanettině tváři. Znělo to, jako když se lámou prsty.

„Au!“ Kalypsó se zapotácela a svírala si ruku.

Nanette odskočila hlava dozadu. Pustila mě a zkusila ji chytit, ale pozdě. Hlava se jí svezla z ramen, praštila sebou o chodník a odkulila se stranou, oči ještě mrkaly, fialové rty se kroutily. Dole byla vidět hladká nerezová ocel. K ní byly připevněny roztržené kusy lepicí pásky s vlasy a sponkami.

„U svatýho Héfaišta!“ Leo pospíchal ke Kalypsó. „Ženská, vy jste zlomila mojí holce ruku obličejem. Co jste, nějaký robot?“

„Ne, můj milý,“ odpověděla bezhlavá Nanette. Tlumený hlas nevycházel z ocelové hlavy na chodníku, linul se odněkud zpod šatů. Hned nad límcem, kde býval krk, trčela zmeť jemných světlých vlasů, upevněná sponkami. „A musím říct, že praštit mě nebylo příliš zdvořilé.“

Až teď mi došlo, že ta kovová hlava byla maska. Stejně jako satyrové schovávají kopyta v lidských botách, tenhle tvor se vydával za smrtelníka pomocí té falešné lidské tváře. Jeho hlas vycházel odněkud z břicha, což znamenalo... Roztrásla se mi kolena.

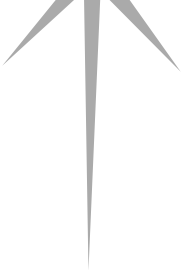
„*Blemmyové*,“ hlesl jsem.

Nanette se zasmála. Vyboulené břicho se pod květovanými šaty zavrtělo. Rozervalo si živůtek – což by slušnou Středozápaďanku ani ve snu nenapadlo – a odhalila svou pravou tvář.

Z místa, kde by normální ženská měla podprsenku, na mě zíraly dvě obří oči. Z hrudní kosti čouhal veliký lesklý nos. Přes břicho se táhla odporná pusa – lesklé oranžové rty, zuby jako vějíř čistě bílých karet.

„Ano, můj milý,“ promluvil ten obličej. „A jménem triumvirátu vás zatýkám!“

Po celé Washingtonské ulici se napohled příjemní chodci obrátili a namířili si to k nám.

2

Bezhlaví lidé

Nesnáším Středo západ

Jé – sýrový duch!

ASI SI TEĎ myslíte: *Páni, Apollóne, proč jsi prostě nevytáhl luk a nezastřelil ji? Nebo ji neokouzlit písni zahranou na bojové ukulele?*

Pravda, obojí mi viselo na zádech spolu s toulcem. Bohužel i ty nejlepší polobožské zbraně vyžadují to, čemu se říká *údržba*, jak mi vysvětlily mé děti Kayla a Austin, než jsem odešel z Tábora polokrevných. Nemohl jsem teď jen tak vytáhnout luk a šípy, jak jsem to dělával za božských časů. Nemohl jsem si přikouzlít do rukou ukulele a čekat, že bude dokonale naladěno.

Moje zbraně a hudební nástroj byly pečlivě zabaleny v dekách. Jinak by se mi za letu mokrým zimním nebem luk zkroutil, šípy se zničily a struny ukulele by byly úplně nahrané. Než bych něco z toho mohl použít, trvalo by mi to několik minut, a ty jsem neměl. A navíc jsem pochyboval, že by to proti bezhlavci stačilo.

Neměl jsem s tímhle plemenem nic do činění od dob Julia Caesara a nevadilo by mi nepotkat ho další dva tisíce let.

Co zmůže bůh poezie a hudby proti rase, která má uši v podpaží? A navíc nemá strach ani respekt před lukostřelbou. Bývali to

statní rváči s tlustou kůží, odolní před většinou nemocí, což znamenalo, že mě nikdy nepotřebovali na pomoc s léčením a že se nebáli mých šípů náказы. A nejhorší ze všeho – neměli smysl pro humor ani fantazii. Budoucnost jim byla ukradená, takže nechápali význam Orákul ani proroctví.

Krátce řečeno, nevymysleli byste rasu míň sympatickou atraktivnímu bohovi s mnohostranným nadáním jako jsem já. (A věřte mi, že to Arés zkoušel. Třeba ti hesenští žoldáci z osmnáctého století, co splichtil. Ufff. Já a George Washington jsme se s nimi pořádně zapotili.)

„Leo,“ obrátil jsem se ke kamarádovi. „Spusť draka.“

„Zrovna jsem ho přehodil do spánkového režimu.“

„Dělej!“

Leo zápolil s tlačítky kufru. Nestalo se nic. „Já ti to říkal, člověče. Jakmile jednou usne, je *sakra* těžký ho probudit, i když není pokaženej.“

No paráda, pomyslel jsem si. Kalypsó si hýčkala svou polámanou ruku a huhlala minojské sprostárny. Leo se v trenýrkách třásl jako ratlík. A já... no, já byl *Lester*. A k tomu ke všemu, místo aby chom čelili nepřítelům pomocí obřího, oheň chrlícího dračího robota, se jim teď budeme muset postavit s kovovým kufrem, který málem ani neuzvedneme.

Obrátil jsem se k bezhlavci. „ZMIZ, ty nečistá Nanette!“ Zkusil jsem nasadit svůj starý hlas plný božského hněvu. „Ještě jednou vztáhni ruku na mou nedotknutelnou osobu a budeš ZNIČENA!“

Za mých božských dob by tahle hrozba stačila na to, aby si celé armády počuraly maskáče. Nanette jenom zamrkala kravským hnědým očima.

„Ale jdi, nedělej vlny,“ odbyla mě. Od těch šeredných rtů se nedal odtrhnout pohled, vypadalo to, jako by se otevřená rána na operačním stole začala pitvořit jako maňásek. „Kromě toho, drahoušku, ty už nejsi bůh.“

Proč mi to musí všichni pořád připomínat?

Blížili se k nám další místní. Ze schodů vládní budovy seběhli dva policisté. Na rohu Senátní avenue nechala trojice metařů stát popelářský vůz a vlekla k nám veliké kovové popelnice. Z druhé strany klusalo přes vládní trávník šest mužů v oblecích.

Leo zaklel. „To jsou v tomhle městě všichni kovový palice? A tím nemyslím ten *užitečnej* nástroj.“

„Klid, zlato,“ konejšila ho Nanette. „Vzdejte se a my vám nebudeme muset moc ublížit. To necháme na imperátorovi!“

Kalypsó se ani se zlomenou rukou očividně vzdát nemínila. Vyzyvavě zaječela a zase se pustila do Nanette, tentokrát karatistickým kopem namířeným na její obří nos.

„To ne!“ vyhrkl jsem, ale pozdě.

Jak už jsem se zmínil, bezhlavci jsou statné bytosti. Těžko jim ublížit a ještě těžší je zabít. Noha Kalypsó zasáhla cíl, ozvalo se odporne *LUP* a kotník se jí zkroutil. Zhroutila se na zem a chroptěla bolestí.

„Kal!“ vyjekl Leo a rozběhl se k ní. „Vzdej se, hlavohruďáku!“

„Pozor na jazyk, drahý,“ napomenula ho Nanette. „Obávám se, že tě teď budu muset podupat.“

Zvedla nohu v kožené lodičce, ale Leo byl rychlejší. Přivolal si ohnivou kouli, odpálil ji jako baseballový míček a zasáhl Nanette přímo mezi obří oči na hrudi. Obalily ji plameny, zapálily jí obočí a květované šaty.

Nanette zaječela, zapotácela se a Leo houkl: „Apollóne, pomoz mi!“

Uvědomil jsem si, že tam stojím, ztuhlý v šoku – což by nevadilo, kdybych tu scénu sledoval z bezpečí svého trůnu na Olympu. Bohužel jsem trčel tady dole v zákopech s podřadnými tvory. Pomohl jsem Kalypsó na nohy (nebo spíš na zdravou nohu). Přehodili jsme si její paže přes ramena (neobešlo se to bez spousty křiku, když jsem ji omylem chytil za polámanou ruku) a začali se s ní belhat pryč.

Urazili jsme deset metrů po trávníku a Leo se najednou zastavil. „Zapomněl jsem na Festuse!“

„Nech ho být,“ vyštěkl jsem.

„Co?“

„Nezvládneme jeho a k tomu ještě Kalypsó! Vrátime se pak. Ten bezhlavec si ho třeba nevšimne.“

„Ale jestli zjistí, jak ho otevřít,“ trápil se Leo, „jestli mu ublíží –“

„*MARRRRGGGH!*“ Nanette ze sebe servala cáry hořících šatů. Od pasu dolů měla tělo porostlé střapatou světlou kožešinou, podobala se satyrovi. Obočí jí doutnala, ale jinak vypadal obličej nezraněný. Vyplivla popel a zabodla se do nás pohledem. „To *nebylo* slušné! CHOPTE SE JICH!“

Byznysmeni už byli skoro u nás, a tím padla veškerá naděje, že se dostaneme zpátky k Festusovi a nenecháme se chytit.

Zvolili jsme jediné dostupné hrdinské řešení: vzali jsme do zaječích.

Takhle obtížený jsem si nepřipadal od svého závodu smrti trojnož s Meg McCaffreyovou v Táboře polokrevných. Kalypsó se nám snažila pomáhat, poskakovala mezi námi jako pružina, ale kdykoli raněnou nohou nebo rukou o něco zavadila, vyjekla a svezla se na nás.

„P-promiňte, kluci,“ bručela a na čele se jí perlil pot. „Rvác ze mě asi nebude.“

„To ani ze mě,“ přiznal jsem. „Možná by je mohl zadržet Leo, než –“

„Na mě se nekoukejte,“ bránil se Leo. „Já jsem jenom mechanik, co občas hodí ohnivou kouli. Náš bojovník zkejsl tam vzadu, tuhej jako kufr.“

„Pajdejme rychleji,“ navrhl jsem.

Dostali jsme se na ulici živí jedině díky tomu, že se bezhlavci pohybovali tak pomalu. Taky by mi to asi nešlo rychleji, kdybych se snažil vybalancovat falešnou kovovou hlavu na... hm, na hlavě. Ale i bez nich jsou bezhlavci spíš silní než rychlí. Kvůli mizernému prostorovému vidění musí našlapovat velice opatrně, jako by země byla mnohvrstevný hologram. Dokázat je tak předkulhat...

„Dobré ráno!“ Po naší pravici se objevil policista s vytasenou zbraní. „Stát, nebo střelím! Děkuji vám!“

Leo vytáhl z opasku zazátkovanou skleněnou láhev a hodil mu ji k nohám. Vykvetly kolem něj zelené plameny, pustil zbraň, začal ze sebe rvát hořící uniformu a odhalil tvář na prsou s huňatým obočím a zarostlou břišní bradkou, která potřebovala oholit.

„Uff,“ ulevil si Leo. „*Doufal* jsem, že je to bezhlavec. Tohle byla moje jediná lahvička řeckýho ohně, lidi. A nemůžu dál přivolávat ohnivý koule, pokud nechci omdlít, takže –“

„Musíme najít nějaký úkryt,“ dopověděla za něj Kalypsó.

Rada to byla rozumná, ale v Indianě je zřejmě úkrytů jako šafránu. Ulice mají široké a rovné, krajinu plochou, lidí málo, výhled nekonečný.

Zabočili jsme na jih. Ohlédl jsem se přes rameno a viděl, jak se dav místních s usměvavými falešnými hlavami blíží. Jeden stavební dělník se zastavil, urval nárazník fordu pick-upu a přidal se k procesí s novou chromovanou palicí přehozenou přes rameno.

Normální smrtelníci – nebo aspoň ti, kdo se zatím netvářili, že nás chtějí zabít – si šli po svém, telefonovali, čekali u přechodů, popíjeli kávu v kavárnách a naprosto nás ignorovali. Jen na rohu mě jakýsi bezdomovec zabalený v dekách a trůnící na bedně od mléka poprosil o drobné. Udržel jsem se a neřekl mu, že spousta drobotiny i se zbraněmi se blíží zezadu.

Srdce mi bušilo. Nohy se mi třásly. Nenáviděl jsem své smrtelné tělo. Zažil jsem v něm už spoustu otravných věcí jako strach, chlad, nevolnost, nutkání kvílet *Prosím, nezabíjejte mě!* Kdyby si Kalypsó nezlomila kotník, mohli jsme postupovat rychleji, ale nechat jsme ji tu nemohli. Ne že bych si ji nějak zvlášť oblíbil, už jsem však Lea přesvědčil, aby opustil draka. Podruhé by mi to neprošlo.

„Tamhle!“ vyhrkla čarodějka. Ukázala bradou k něčemu, co vypadalo jako služební ulička za hotelem.

Otrásl jsem se, vzpomněl jsem si na první den Lestera Papadopolose v New Yorku. „Co když je slepá? Když jsem se naposled ocitl ve slepé uličce, byl to mazec.“

„Zkusíme to,“ rozhodl Leo. „Třeba se tam někde schováme, nebo... nevím.“

Nevím znělo jako dost bídný záložní plán, ale já lepší návrhy neměl.

Dobrá zpráva: ulička nebyla slepá. Jasně jsem viděl východ na druhém konci bloku. A ta špatná: nákladový prostor zezadu hotelu

byl zamčený, my se neměli kde schovat a protější zeď uličky lemova-
ly popelnice. Popelnice! Jak já je nesnáším!

Leo si povzdechl. „Třeba bysme mohli skočit do –“

„Ne!“ vyštěkl jsem. „To už nikdy!“

Štrachali jsme se dál, jak nejrychleji jsme mohli. Pokoušel jsem se zklidnit nervy, v duchu skládal sonet o různých způsobech, jakými by rozlícený bůh dovedl zničit popelnice. Tak jsem se do toho zabral, že jsem si nevšiml, co je před námi, dokud Kalypsó nezaalapala po dechu.

Leo se prudce zastavil. „Co to –? A do háje.“

To zjevení zářilo slabým zrzavým světlem. Mělo na sobě tradiční chitón, sandály a meč v pochvě jako řecký válečník v nejlepších letech... až na to, že nemělo hlavu. Tohle stvoření ale na rozdíl od bezhlavců bývalo člověk. Z krku mu tryskala éterická krev a cákala mu na světélkující oranžovou tuniku.

„Duch v barvě sejra,“ podivil se Leo.

Přízrak zvedl ruku a pokynul nám, ať jdeme blíž.

Nenarodil jsem se jako smrtelník, a tak se mrtvých nijak zvlášť nebojím. Když vidíte jednu zmučenou duši, jako byste viděli všechny. Ale tenhle duch mě jaksi rozhodil. Vyvolal ve mně vzpomínku, vinu vzdálenou tisíc let...

Hlasy bezhlavců za námi zesílily. Slyšel jsem je volat na spoluobyvatele z Indiany: „Bré ráno!“ a „Promiňte!“ a „Krásný den!“

„Co uděláme?“ chtěla vědět Kalypsó.

„Půjdeme za duchem,“ oznámil jsem.

„Co?“ zhrozil se Leo.

„Půjdeme za tím sýrovým duchem. Jak vždycky říkáš: *Vaya con queso*.“

„To byl vtip, *ese*.“

Oranžový duch na nás zase mávl a nesl se vzduchem ke konci uličky.

Mužský hlas za námi houkl: „Tady jste! Krásné počasí, není-liž pravda?“

Obrátil jsem se a viděl, jak se na nás řítí blatník z tahače.

„Dolů!“ Vrhł jsem se na Kalypsó a Lea, až čarodějka zase bolestně zakvílela. Blatník se nám přehnal nad hlavami, narazil do popelnice a spustil slavnostní ohňostroj odpadkových konfet.

Postavili jsme se na nohy. Kalypsó se třásla, na bolest už si nestěžovala. Vsadil bych se, že nastoupil šok.

Leo vytáhl z opasku nastřelovací pistoli. „Vy dva jděte první. Já je zdržím, jak dlouho to půjde.“

„Co chceš udělat?“ zeptal jsem se. „Roztřídit je a sešít?“

„Budu to po nich házet!“ vyštěkl. „Pokud nemáš lepší nápad?“

„N-nechte toho, oba,“ vykoktala Kalypsó. „Nik-nikoho tu nenecháme. Jdeme. Levá, pravá, levá, pravá.“

Vynořili jsme se na rozlehlém kruhovém náměstí. Sakra, proč si obyvatelé Indiany nemohli postavit pořádné město s úzkými klikatými uličkami, hromadou tmavých rohů a klidně i několika příhodně rozmístěnými protileteckými bunkry?

Uprostřed kruhového objezdu stála fontána obklopená prázdnými květinovými záhony. Na severní straně se tyčily dvě věže dalšího hotelu, na jižní pak starší a větší budova z červených cihel a žuly – zřejmě vlakové nádraží z viktoriánské éry. Z boku mu vybíhala asi šedesát metrů vysoká hodinová věž. Nad hlavním vchodem, pod mramorovým průchodem, se v rámu ze zelené mědi lesklo růžicové

okno, podobné terči na šipky, které jsme hrávali jednou týdně večer na Olympu.

Při té vzpomínce mě nostalgicky píchlo u srdce. Co bych za to dal, abych se na ty šipky mohl vrátit zpátky domů, i když bych musel poslouchat, jak se Athéna vytahuje svým skóre ve scrabble.

Pátral jsem pohledem po náměstí. Náš přízračný průvodce kamsi zmizel.

Proč nás sem dovedl? Máme zkusit ten hotel? Nádraží?

Bezhlavci nám rozhodování ušetřili, protože se kolem nás nahrnuli.

Z uličky za námi vyrazil dav, na kruhový objezd u nádraží zabočilo policejní auto. Na příjezdovou cestu k hotelu vjel buldozer, řidič na nás mával a vesele volal: „Ahoj! Srovnám vás se zemí!“

Všechny východy z náměstí byly bleskurychle zablokovány.

Na krku mi mrzl pot. V uších mi hučelo otravné kňourání, až mi došlo, že to já sám v duchu kvílím: *Prosím, nezabíjejte mě, prosím, nezabíjejte mě.*

Neumřu tady, slíbil jsem si. *Jsem moc důležitý na to, abych to zabalil v Indianě.*

Ale mé třesoucí se nohy a drkotající zuby si myslely něco jiného.

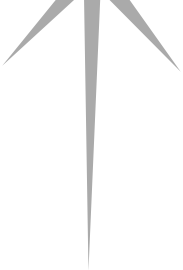
„Kdo má nějaký nápad?“ zeptal jsem se svých spolutrpiteľů.
„Něco geniálního, prosím.“

Kalypsó vypadala, že teď dokáže vymyslet jen to, jak se nepozvracet. Leo zvedl nastřelovací pistoli, která bezhlavce nijak zvlášť neděsila.

Z prostředka davu se vynořila naše stará známá Nanette, na břiše úsměv od boku k boku. Kožené lodičky se odporně tloukly se

světlymi chlupy na nohách. „Hromská práce, moji milí, trochu jste mě namíchli.“

Popadla nejbližší ceduli s názvem ulice a jednou rukou ji vyrvala ze země. „A teď prosím postůjte klidně, ano? Jenom vás tímhle praštím po hlavách.“

3

Poslední výstup

Aplaus pro dámu v letech

Zabila všechny

CHYSTAL JSEM SE spustit obranný plán Omega – padnout na kolena a žebrot o milost – když mě Leo toho ponížení ušetřil.

„Buldozer,“ zašeptal.

„To má být heslo?“ nechápal jsem.

„Ne. Chci se dostat k buldozeru. Vy dva zabavte ty kovový palice.“

Hodil mi na krk Kalypsó.

„Zbláznil ses?“ sykla.

Leo se do ní zabodl naléhavým pohledem *Věř mi! Zabav je!*

A pak nenápadně popošel stranou.

„Ale!“ rozzářila se Nanette. „Hlásíš se dobrovolně, že umřeš první, mrňousi? To tys mě zasáhl tím ohněm, takže nejsem proti.“

Ať měl Leo v merku, co chtěl, tušil jsem, že to nevyjde, jestli se začne s Nanette dohadovat o své výšce. (Je dost háklivý na to, když se mu říká *mrňousi*.) Naštěstí mám přirozený talent přitáhnout k sobě všeobecnou pozornost.

„Já se hlásím na smrt!“ křikl jsem.

Celý dav se obrátil a podíval se na mě. V duchu jsem proklel svou nevyváženou hubu. Měl jsem se přihlásit k něčemu lehčímu, třeba že upeču koláč nebo to tam po tom masakru uklidím.

Často něco plácnu a předem si to nerozmyslím. Obyčejně to vyjde. Někdy to vede k improvizacním skvostům, jako byla renesance nebo beatnické hnutí. Nezbyvalo mi než doufat, že s tímhle to dopadne podobně.

„Ale nejprve,“ pokračoval jsem, „vyslyšte mou prosbu, ó, mocní bezhlavci!“

Policista, kterého Leo spálil, svěsil zbraň. Na břišní bradce mu pořád ještě doutnalo pár zelených uhlíků řeckého ohně. „Jak to myslíš, *vyslyšte prosbu*?“

„No,“ spustil jsem, „je běžným zvykem vyslyšet poslední přání umírajícího člověka... nebo boha nebo poloboha nebo... za co se považuješ, Kalypsó? Za Titána? Za Polotitána?“

Kalypsó si odkašlala, znělo to podezřele jako *idiotie*. „Apollón se tu pokouší říct, ó, mocní bezhlavci, že etiketa žádá, abyste nám umožnili říct pár posledních slov, než nás zabijete. Jistě nechcete být nezdvořilí.“

Blemmyové vypadali užasle. Příjemné úsměvy je opustily, vrtěli mechanickými hlavami. Nanette se přišourala blíž a smířlivě zvedla ruce. „Jistěže ne! Jsme *velice* zdvořilí.“

„Extrémně zdvořilí,“ potvrdil policista.

„Děkuji,“ usmála se Nanette.

„Není zač,“ opáčil policista.

„Takže poslouvejte!“ vykřikl jsem. „Přátelé i nepřátelé, bezhlavci... nastražte podpaží a vyslechněte můj smutný příběh!“

Leo se odštinul o další krok pozadu, ruce v kapsách opasku na nářadí. Ještě tak sedmapadesát, osmapadesát kroků a bude u buldozeru. Sláva.

„Jsem Apollón!“ začal jsem. „Bývalý bůh! Spadl jsem z Olympu, shozený Diem, neprávem obviněn –“

„Dělá se mi zle,“ zabručela Kalypsó. „Potřebuju si sednout.“

„Ničíš mi rytmus.“

„Ničíš mi vkus. Nech mě si sednout!“

Složil jsem ji na kraj fontány.

Nanette zvedla značku. „To je celé? Teď už tě můžu zabít?“

„Ne, ne!“ vyhrkl jsem. „Jenom jsem nechal Kalypsó, aby se posadila, aby... aby mi mohla dělat chór. Dobré řecké představení vždycky potřebuje chór.“

Ruka Kalypsó připomínala pomačkaný baklažán, kotník nohy jí nad teniskou natékal. Neuměl jsem si představit, jak se dokáže udržet při vědomí, natož mi dělat chór, ale roztřeseně se nadechla a přikývla. „Připravená.“

„Hle!“ zahlaholil jsem. „Dorazil jsem do Tábora polokrevných jako Lester Papadopoulos!“

„Žalostný smrtelník!“ zvolala Kalypsó. „Nejzbytečnější z mladých!“

Zaškaredil jsem se na ni, ale netroufl si přerušit vystoupení. „Zdolal jsem mnohé výzvy se svou společnicí Meg McCaffreyovou!“

„Myslí se svou *pantí*!“ dodala Kalypsó. „Dvanáctiletou dívkou! Hle, žalostný otrok Lester, nejzbytečnější z mladých!“

Policista netrpělivě zafuněl. „To všechno víme. Imperátor nám to řekl.“

„Psst,“ okřikla ho Nanette. „Buďte zdvořilý.“

Položil jsem si ruku na prsa. „Osvobodili jsme háj Dodóna, prastaré Orákulum, a zničili Neronovy plány! Ale Meg McCaffreyová ode mě bohužel utekla. Její jedovatý nevlastní otec jí otrávil mysl!“

„Jedovatý!“ křikla Kalypsó. „Jako dech Lestera Papadopoulose, nejzbytečnějšího z mladých!“

Udržel jsem se a neshodil Kalypsó do záhonku.

Leo se mezitím pokoušel o výrazový tanec, točil se, funěl, předváděl má slova a blížil se k buldozeru. V těch trenýrkách vypadal jako šílená baletka, ale bezhlavci mu zdvořile ustupovali z cesty.

„Hle!“ křikl jsem. „Od háje Dodóna jsme získali prorocství – nejpršíšernější limerick!“

„Pršíšerný!“ přizvukovala Kalypsó. „Jako schopnosti Lestera, nejzbytečnějšího z mladých.“

„S těmi přívlastky opatrně,“ zavrčel jsem a pokračoval k publiku: „Putovali jsme na západ a pátrali po novém Orákulu, po cestě bojovali s mnoha strašlivými nepřáteli! Zdolali jsme Kyklopa!“

Leo skočil na stupačku buldozeru. Dramaticky pozvedl nastřelovací pistoli a vypálil řidiči dvakrát do prsou – přesně tam, kde by měl mít oči. To nemohlo být nic příjemného ani pro tak houževnaté týpky jako bezhlavci. Řidič vyjel, chytil se za prsa a Leo ho skopl ze sedačky. Policista vykřikl: „Hej!“

„Počkejte!“ zapřísahal jsem je. „Náš kamarád vám jenom předvádí dramatickou interpretaci toho, jak jsme porazili Kyklopa. To se smí, když se vypráví příběh!“

Dav se nejistě zavlnil.

„Jsou to strašně dlouhá poslední slova,“ postěžovala si Nanette.
„Kdy už vám budu moct rozmlátit hlavy?“

„Brzo,“ slíbil jsem jí. „Takže, jak jsem říkal... putovali jsme na západ!“

Vytáhl jsem Kalypsó zase na nohy se spoustou kvílení z její strany (a trochu i z mojí).

„Co to provádíš?“

„Hraj se mnou,“ houkl jsem na ni. „Hle, přátelé! Pohledte, jak jsme cestovali!“

Začali jsme vrávorat k buldozeru. Leovy ruce se rozletěly po řízení. Motor se rozeřval.

„To není žádná historka!“ namítl policista. „Oni utíkají!“

„Ale kdepak!“ Vystrčil jsem Kalypsó na buldozer a lezl za ní.
„Vidíte, takhle jsme putovali mnoho týdnů...“

Leo zařadil zpátečku. *Píp. Píp. Píp.* Radlice buldozeru se začala zvedat.

„Představte si, že jste Tábor polokrevných,“ vybídl jsem dav,
„a my se vám vzdalujeme.“

Uvědomil jsem si svou chybu. Požádal jsem bezhlavce, aby si to představili. Takovou věc prostě nedokázali.

„Zastavte je!“ Policista namířil zbraň. První rána se odrazila od kovové radlice.

„Poslouchejte, přátelé!“ prosil jsem je. „Nastražte podpaží!“

Ale jejich zdvořilost už jsme vyčerpali. Nad hlavami nám proletěla popelnice. Jeden byznysmen sebral z rohu fontány ozdobnou kamennou urnu, hodil ji po nás a zlikvidoval přední okno hotelu.

„Rychleji!“ pobídl jsem Lea.

„Snažím se, člověče,“ zabručel. „Tahle věc není stavěná na rychlost.“
Bezhlavci se blížili.

„Pozor!“ zaječela Kalypsó.

Leo zabočil právě včas, aby se radlicí vyhnul lavičce z tepaného železa. Bohužel nás to odhalilo jinému útoku. Nanette hodila dopravní značkou jako harpunou. Kovová tyč pronikla podvozkem buldozeru, vyvalila se pára a mazivo a náš únikový dopravní prostředek se otřásl a zastavil.

„Fajn,“ hlesla Kalypsó. „A co teď?“

Přesně tahle chvíle by se náramně hodila k tomu, aby se mi vrátila božská síla. Vmísil bych se do řad nepřátel a odhazoval je jako hadrové panenky. Místo toho mi připadalo, že se mi rozpouštějí kosti a stékají mi do bot. Ruce se mi třáslly tak, že bych nedokázal rozbalit luk, ani kdybych to zkusil. Ach, takhle tedy skončí můj skvělý život – rozdrčený zdvořilými bezhlavými lidmi amerického Středozápadu!

Nanette vyskočila na kapotu buldozeru a dopřála mi děsivý pohled přímo do svých nozder. Leo se ji pokusil odrazit plameny, ale tentokrát byla připravena. Otevřela pusou a ohnivou kouli spolkla jako malinu, jen si trošku říhla.

„Nesmutněte kvůli tomu, moji milí,“ konejšila nás. „Do té modré jeskyně byste se stejně nikdy nedostali. Imperátor ji má moc dobře hlídanou! Škoda ale, že musíte umřít. Oslava přejmenování je za tři dny a ty a ta holka jste měli být hlavními atrakcemi v průvodu otroků!“

Byl jsem moc zděšený, než abych ta slova pořádně zpracoval. Ta holka... Myslela Meg? Jinak jsem slyšel jen *smutnit* – *umřít* – *otroky*, což mi v té chvíli připadalo jako výstižné shrnutí mojí existence.

Věděl jsem, že je to marné, ale stáhl jsem si luk z ramene a začal ho rozbalovat.

Vtom Nanette vyrašil mezi očima šíp. Zašilhala, jak se na něj snažila podívat, zavravorala a zhroutila se pozadu do písku.

Zíral jsem na svou zabalenou zbraň. Jasně, jsem bleskurychlý střelec. Ale byl jsem si jistý, že tenhle šíp jsem nevypálil.

Uslyšel jsem pronikavý hvizd. Uprostřed náměstí se na vršku fontány krčila žena v odraných džínách a stříbřité zimní bundě. V ruce se jí leskl bílý březový luk, toulec na zádech se ježil šípy. Srdce mi poskočilo, napadlo mě, že mi konečně přišla na pomoc má sestra Artemis! Ne... tahle žena byla nejmíň šedesátiletá, šedé vlasy měla stažené dozadu do drdolu. Artemis by se v takové podobě nikdy nezjevila.

Nikdy mi neřekla proč, ale nechtěla vypadat na víc než, řekněme, dvacet. Do omrzení jsem jí opakoval, že krása nestárne. Všechny olympské módní magazíny tvrdí, že čtyři tisíce let je dneska jako tisíc, jenže ona si prostě nedá říct.

Ta šedovlasá žena křikla: „K zemi!“

Po celém náměstí se v asfaltu objevily kruhy velké jako poklopy od kanálu. Každý z nich se rozevřel jako čočka fotoaparátu a vynorily se střelecké věže s mechanickými kušemi, otáčely se a přejížděly rudými zaměřovacími lasery všechno kolem.

Bezhlavci se ani nepokoušeli schovat. Možná to nechápali. Možná čekali, až ta šedovlasá žena řekne *prosím*.

Nemusel jsem být bůh střelby, abych věděl, co se stane dál. Už podruhé ten den jsem skočil po kamarádech. (Což, musím zpětně uznat, bylo docela příjemné.) Zhroutili jsme se z buldozeru, a to už se ozvalo ostré syčení a kuše vypálily.

Když jsem si troufl zvednout hlavu, z bezhlavců nezbylo nic než hromádky prachu a oblečení.

Sedovlasá žena seskočila z fontány. Báł jsem se, jestli si ve svém věku nezlomí kotníky, ale přistála ladně a vykročila k nám s lukem po boku.

Tvář měla samou vrásku. Kůže pod bradou jí začínala ochabovat, hřbety rukou měla kropenaté jaterními skvrnami. Přesto se nesla s vladařskou sebejistotou ženy, která už nemusí nikomu nic dokazovat. Oči se jí leskly jako měsíční světlo na vodě a něco na těch očích mi bylo hodně povědomé.

Prohlížela si mě, než bych napočítal do pěti, pak užasle zavrtěla hlavou. „Takže je to pravda. Jsi Apollón.“

Neznělo to moc jako: *No páni, jsi Apollón!* jak jsem byl zvyklý. Vyslovila to, jako by mě znala.

„M-my se známe?“

„Ty si mě nepamatuješ,“ odpověděla. „Ne, myslím, že ne. Říkej mi Emmie. A ten duch, co jste viděli, to byl Agamedes. Odvedl vás na náš práh.“

To jméno mi rozhodně něco říkalo, ale jako obvykle jsem si ho nedokázal nikam zařadit. Můj lidský mozek mi prostě hlásil, že má zaplněnou kapacitu, a žádal, abych vymazal pár staletí zkušeností, než budu pokračovat.

Emmie se podívala na Lea. „Proč jsi v trenkách?“

Leo si povzdechl. „Bylo to dlouhý dopoledne, *abuela*, ale díky za pomoc. Ty kušový věže jsou suprový.“

„Díky... to bych řekla.“

„No jo, tak co kdybyste nám pomohla tady s Kal?“ pokračoval Leo. „Není na tom moc dobře.“

Emmie se sklonila ke Kalypsó, která nabírala ve tváři barvu cementu. Oči měla zavřené a dýchala přerývaně.

„Je těžce zraněná.“ Emmie se zamračila a prohlížela si její tvář. „Řekl jsi, že se jmenuje Kal?“

„Kalypsó,“ vysvětlil Leo.

„Aha. Tím se to vysvětluje. Tolik se podobá Zoe.“

Jako by se do mě zabodl nůž. „Zoe Večernici?“

Kalypsó ve svém horečnatém stavu zamumlala cosi, čemu jsem nerozuměl... Možná to bylo *Večernice*. Zoe byla po celá staletí pomocnicí Artemidy, vůdkyní jejích Lovkyň. Umřela v boji před několika roky. Nevěděl jsem, jestli se Kalypsó a Zoe někdy setkaly, ale rozhodně to byly nevlastní sestry – dcery Titána Atlase. Nikdy mě nenapadlo, jak moc jsou si podobné.

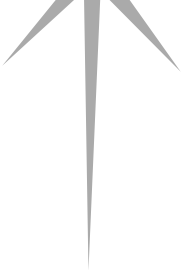
Podíval jsem se na Emmie. „Jestli jsi znala Zoe, musíš být jedna z Lovkyň mé sestry. Ale to nejde. Jsi...“

Zadržel jsem se, než jsem stačil říct *stará a sešlá*. Lovkyně nestárly a neumíraly, pokud nebyly zabity v boji. Tato žena byla očividně smrtelnice. Cítil jsem její ubývající životní sílu... Tak depresivně se podobala mojí, vůbec nepatřila nesmrtelné bytosti. Těžko vysvětlit, jak jsem to poznal, ale bylo mi to naprosto jasné – jako když slyšíte rozdíl mezi čistou a sníženou kvintou.

V dálce se rozkvílely sirény. Došlo mi, že se tu bavíme uprostřed dějiště pohromy. Brzo dorazí smrtelníci nebo další bezhlavci.

Emmie luskl prsty. Věže s kušemi po celém náměstí zajely zpátky pod zem. Otvory se uzavřely a nezůstala po nich ani stopa.

„Musíme se dostat z ulice,“ pobídla nás Emmie. „Pojďte, vezmu vás do Odpočívadla.“

4

Před Apollónem

Se nesmí žádný barák

Držet v tajnosti

NEMUSELI JSME JÍT daleko.

S Leem jsme vedli Kalypsó mezi sebou a šli za Emmie k velké zdobené budově na jižní straně náměstí. Jak jsem čekal, ve své době to bylo vlakové nádraží. Pod rozetovým oknem byla do žuly vytesaná slova UNION STATION.

Hlavní vchod Emmie ignorovala. Stočila se doprava a zastavila se před zdí. Přejela prstem po cihlách a namalovala obrys dveří. Malta popraskala a rozplynula se, objevily se dveře a odhalily úzkou chodbu. Připomínala komín s kovovými příčkami vedoucími nahoru.

„Šikovnej trik,“ pochválil to Leo. „Jenomže Kalypsó na tom není tak, aby mohla lézt.“

Emmie se zakabonila. „To máš pravdu.“ Obrátila se ke dveřím. „Odpočívadlo, můžeme dostat rampu, prosím?“

Kovové příčky zmizely. Tiše to zarachotilo, komín se naklonil a cihly se přeskupily tak, že vznikl mírný svah nahoru.

„Tak počkat,“ žasl Leo. „Vy jste právě mluvila s barákem?“

Emmie zacukaly koutky. „Odpočívadlo je víc než barák.“

Najednou se mi ta rampa už tolik nezamlouvala. „Je to živé? Něco jako labyrint? A to od nás čekáš, že půjdeme *dovnitř*?“

Emmiin pohled rozhodně připomínal Lovkyni. Jedině pomocnice mé sestry si na mě dovolí tak zírat. „Odpočívadlo není Daidalova práce, vládce Apollóne. Je to naprosto bezpečné... pokud zůstanete našimi hosty.“

Její tón prozrazoval, že to pozvání je na zkušební dobu. Sirény za námi se rozezněly silněji. Kalypsó se rozechvěle nadechla. Usoudil jsem, že nemáme na vybranou. Vydali jsme se za Emmie do budovy.

Na stěnách se objevilo osvětlení, svíce poblikávající v bronzových držácích. Asi tak o šest metrů výš byly po naší levici dveře. Za nimi jsem zahlédl nemocnici, kterou by mi záviděl i můj syn Aeskulap: skříň plná léčiv, chirurgické nástroje, přísady k lektvarům, postel se zabudovanými monitory, GCI rozhraní a levitující závěsy na transport nemocných. Police s léčivými bylinami usychajícími u zdi vedle přenosného přístroje pro magnetickou rezonanci. A v rohu vzadu skleněné terárium hemžící se jedovatými hady.

„No páni,“ žasl jsem. „To je špičková marodka.“

„Ano,“ přisvědčila Emmie. „A Odpočívadlo mi říká, že bych měla vaši kamarádku okamžitě ošetřit.“

Leo nakoukl do ordinace. „Chcete říct, že se tu tenhle pokoj prostě *objevil*?“

„Ne. No, vlastně ano. Byl tu vždycky, ale... líp se najde, když ho potřebujeme.“

Leo zamyšleně přikývl. „Myslíte, že by mi Odpočívadlo samo od sebe uklidilo zásuvku na fusekle?“

Ze stropu vypadla cihla a žuchla Leovi k nohám.